

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRA IÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

La República és un fet pròxim. La Llibertat s'acosta.

La penetració pacífica

Sempre ens ha dolgut que a la nostra terra es procuri arrelar-hi les coses foranes. Ens ha dolgut perquè som veritables amants de tot el nostre, malgrat les seves deficiències i el seu estevisme. No podem fer-hi més. Preferim un bon plat d'escudella i carn d'olla, que aquests menjars d'hotel nou-ric, que, sota un nom estrafolar, s'hi amaguen un parell d'ous fets amb tomàtec. Se'ns dirà que no som moderns, que la civilització d'altres països ens ha d'ésser agradable... Bé, bé, ho tornem a dir: doneu-nos el nostre i deixeu-nos de les importacions. Al cap i a la fi, no són pas tant menyspreables, les nostres coses.

Fa una sèrie d'anys que els noms titulars d'establiments són redactats amb noms importats de l'estranger. Un sastre, un bar, un cafè, un cinema, que es planti de nou, han de portar forçosament nom foraster. Com si el nostre idioma no fos prou ric en paraules que poguessin expressar-se ben clarament; la moda, la trista moda, la ridícula moda, ens fa batejar les coses amb paraules difícils de pronunciar, enrevessades, i que la majoria de les vegades s'ignora què volen dir, per la major part del públic.

El nostre patriotisme es rebella contra aquesta penetració pacífica de l'estranger. I estem segurs que, si per comptes d'ésser una voluntat dels interessats, vingués per imposició, es blasmaria de voler-nos imposar denominacions estrangeres. Ara en som culpables nosaltres mateixos; no ens ho exigeixen, però trobem més elegant, sonor i senyor, un establiment que s'anomeni amb una paraula plena de consonants, que per dir-la havem d'esforçar-nos.

La nació que avui triomfa a casa nostra és Anglaterra. Com que els devem algun reconeixement, ens esforcem a posar noms anglesos als establiments, revistes, atraccions i mil coses més. No seria estrany que, de persistir aquesta penetració, la nostra terra esdevingués una colònia d'aquelles illes orgulloses. No sembla sinó que els devem algunes atencions.

Les aficions del coix

—Em poso l'uniforme ara, encara que no sigui ministre, perquè em sembla difícil que en torni a ésser.

Tal com abans fou França i avui Anglaterra, ens revolta pensar en el dia que tocarà el torn a Alemanya, Grècia o Turquia. Ja cal que posem la llengua a punt.

Voldríem donar un consell a tots aquests senyors que troben indispensable la nomenclatura de coses amb paraules forasteres, però ens abstenim de fer-ho. Valgui, però, la nostra promesa formal de dir-los que si, com nosaltres, tothom girés cua quan veu un article, establiment, o qualsevol altra cosa escrit amb parla forana, la batalla de la llengua ja estaria guanyada.

Sols un cas admetem. El de cases estrangeres ací instal·lades que conserven llur nom original. I encara, hauríem d'acceptar que, per sola galanteria, hauria d'ésser sempre traduït, de forma adequada i afalagadora, pel poble d'on xuelen les pessetes que, onerosament, emigren cap als altres països.

DOMÈNEC DIUMENGE

(Aquest article fou censurat dues vegades)

Un aclariment

Hem rebut la següent carta, que transcrivim íntegra:

“Barcelona, 5 d'octubre de 1930.

Sr. Director de LA CAMPANA DE GRACIA.—Ciutat.

Molt Sr. meu:

Us prego la inserció de les següents línies en el setmanari que vós dirigiu:

Havent estat publicat en el número corresponent al dia 27 de setembre prop-pasat, un article signat per mi i contenint conceptes de censura sobre l'actuació del “Foment de la Sardana de Montcada”, haig de fer constar que l'esmentat article ha sofert un retard considerable en la seva publicació, i, a més, la documentació que se'm facilità no responia a la realitat del cas, quedant per tant salvada l'honorabilitat del Foment, el qual actualment és digne d'elogis per llur actuació de catalanitat i proressorgiment de l'esperit cívic i liberal.

Agraint la vostra gentilesa, m'ofereixo afectíssim i s. s.,

JOAN VALLESPINÓS

La revolució és això

Els ciutadans que ens pregunten als que hem atiat sempre, a Espanya, el foc de la rebel·lió i la protesta, què fem ara que el poble es llança al carrer i es manifesta iradament contra la monarquia i les hordes dictatorials, mereixen una resposta de la nostra part i ens apressem a satisfer llur curiositat legítima.

A aquests impacients, doncs, diem que nosaltres seguim fent la nostra feina. Bona i profitosa feina, sens dubte. Excel·lent llavor deuria ésser la que nosaltres sembràrem, quan ha donat resultats tan magnífics.

Amb la nostra paraula i amb la nostra fe hem conquistat la joventut, hem canviat la mentalitat femenina, hem guanyat la intel·lectualitat i les classes conservadores per a la república; tenim els treballadors, tot el poble al nostre costat. ¿Què més voleu?

¿Quan havíeu vist Catalunya i Espanya com estan ara? ¿Quan ha vibrat i ha estat tan desperta la ciutadania com vibra i vigila en els presents moments? ¿Quan s'han succeït els moviments populars, les vagues, els motins i els escàndols amb la continuïtat amb què avui els registra la Premsa?

I bé. ¿Tot això, que és la revolució — la revolució és un procés i no un episodi —, de què penseu que és obra? ¿Creieu que s'ha produït per miracle, per generació espontània?

Molt ens ha ajudat en la nostra tasca Primo de Rivera, ja ho sabem.

Ell sol, en sis anys, ha fet més republicans que tots nosaltres en quaranta.

A Primo, però, les nostres propagandes el van portar. I la nostra acció privada i pública l'ha fet caure també.

Que no ens preguntí ningú, doncs, en to mofeta què fem, ara, els revolucionaris.

Els revolucionaris — els que escrivim les fulles revolucionàries, les fulles de combat — complim el nostre deure. El complim ara i l'hem acomplert sempre.

No us càpiga dubte. Si hi ha ací revolució algun dia, serà per nosaltres. Aquests preliminars del terratrèmol que s'acosta, obra nostra són.

El gran incendi...

L'any 1914, el món correu al llarg del perill d'ésser incendiat. Les passions, les males passions, eren abrindades. El món civilitzat i àdhuc el no civilitzat eren alçats en armes per a lluitar en contra de totes les males reaccions. (Cal, em cal, fer constar que "reacció" no és mot que vulgui dir "dolenteria". Hi pot haver, i hi ha, "reaccions" bones, saludables. L'hora present, a una bona part d'Europa, palesa l'asserció meva). Les degeneracions, els vicis, a Europa i a tot el món, l'any 1914, estigueren a punt de perdre, de fer fondissies, les llibertats que tanta sang d'homes joves i tants desvetllaments d'homes madurs havien costat. No cal que jo, ara, vulgui narrar l'epopeia bèl·lica consagrada per milions d'holocausos. "No em parreu de la guerra", deien, després, els escèptics, els poca-soltes i els "vius". No es parlà més de la guerra, o no se'n parlà tant, i els escèptics, els poca-soltes i els "vius" en tregueren el seu partit. Cal parlar de la guerra per tal d'allunyar-la, i cal parlar de la pau per atansar-la, per assolir-la, per conservar-la, per treure'n el profit que la humanitat pot i deu treure'n.

L'any 1914 fou any de dol i de dolor per a la societat dels homes. El gran incendi arruinà materialment mitja Europa, i arruinà moralment tot el món. La guerra armada finí. La guerra de les males passions continua encara. Els que desencadenaren la batalla horrorífica són vius gairebé tots. Si algun morí, perdonats els seus pecats li siguin. Però dels que restaren amb vida, cal donar-ne compte, davant dels homes i davant de la història, per tal que els nostres fills i els nostres nets visquin una existència més benigna.

El moment d'ara, al nostre país i a l'Estat del qual som dependents forçats, és, no voldria errar-me, una lliçó i una ocasió úniques. Veig i escolto i lleigeixo coses bones que són obra i derivació d'homes de volun-

tat recta i ferma. Si no aprofitem, serenament, però enèrgicament ensems, aquesta lliçó i aquesta ocasió úniques, haurem de penedir-nos-en ben aviat. Ni els rics se'n salvaran. L'any 1923, els rics pogueren salvar-se. L'any 1930 o, a tot estirar, el 1931, ni els milionaris catalans ni els milionaris andalusos ni els milionaris d'enlloc de la península no tindran salvació. El desordre, el caos, seran amb nosaltres. Així no sigui.

Catalans, com un sol home, com una sola voluntat, com un sol cervell, anem pel camí dret, per l'únic camí que tenim davant els homes de bon cor i de bon sentiment. Saltem o trenquem, destrocem, tots els entrebancs, totes les noses.

Si no ho fem així, la mala "reacció", que és a punt, que està disposada a escombrar-ho tot, que ara no fa altra cosa que esmolar les armes, que són totes les males armes que pot haver inventat l'enginy d'un Torquemada o d'un Felip II o d'un Ferran V — l'ombra negra planeja pel cel de Catalunya, de tota la península, de tota Europa, de tot el món —; si no ho fem així, catalans, i tots els homes de voluntat bona, no hi serem a temps; la mala "reacció", l'ombra negra, ens haurà guanyat per mà. Cal batre l'enemic al seu catau mateix, abans que surti a la llum, al carrer, i llanci els seus gasos asfixiants, mortífers, i ens faci més difícil o impossible tota defensa. No ens el creguem. I dic que no ens el creguem, perquè el conec "millor que vosaltres". Fa més de trenta anys que he pogut ben bé estudiar-lo. No us el cregueu, catalans. El tenim fincat a casa. Fins ha après la nostra llengua, estudia la nostra història, la nostra música, l'art nostre, i vol o intenta donar-nos "una" filosofia, com si la filosofia fos un element de voluntat, com si l'essència de les coses i dels homes i del món i de l'Univers, com si aquesta cosa eterna que és la vida, fos una cosa tangible, abastable per les seves mans pecadores. Vol esdevenir, aquest enemic secular de l'home humà, i de la dona humana, i dels fills humans, l'ànima de Ca-

talunya, esdevenint-ne, primer, la seva veu, com ja és la veu i l'ànima d'altres pobles, d'altres nacions, àdhuc d'alguna que dominà el món.

Si no ens empenem el camí fins al terme, fins al triomf, o la mort, mort gloriosa a la fi, per tal com lluitarem, haurem lluitat per ésser lliures; si no ho fem així, catalans, l'enemic calarà foc a la nostra llar, i ens arruinarà per unes quantes centúries més.

Cal, doncs, que nosaltres, els catalans i els homes bons, siguem els primers a rompre el foc, a obrir la batalla, i que siguem nosaltres els que calem foc; però no a la llar enemiga, no; a la nostra, a la nostra; a la nostra ànima, al nostre cor, al nostre pensament; i no amb foc de petroli ni de teies ni de pólvora ni de nitroglicerina, no; ans amb el foc de l'ideal sagrat.

I quan tot Catalunya serà una foguera, i convertida en espill ustori, amenaçarà calar foc, no a la flota romana, com ho féu Arquímedes a Siracusa, sinó als cors dels nostres circumveïns, aleshores, catalans i homes de voluntat bona, el nostre poble i els nostres homes seran salvats; i si l'escalfor del nostre amor, si el resplendor de la foguera abrindada per nosaltres mateixos, si les llusors del nostre ideal han pogut influir benignament, humanament, més enllà de la ratlla estricta, haurem aconseguit una gran victòria.

Calem foc, catalans, arreu, arreu! Per la meua banda, us puc dir que em sentó cremar, i que espero, arborat d'entusiasme, el jorn gloriós que el cel blau de la nostra dolça Catalunya semblarà escriureix-se i esllavissar-se, ensulciar-se, per les flamarades del gran incendi.

EDUARD LÓPEZ-NERÍN

(Aquest article fou censurat).

Per tot arreu on passen els homes funestos de la U. M. N. deixen la tragèdia com a record del seu pas.

Qui és, veritablement, que pertorba l'ordre?

Els individus de la U. M. N., que han amordassat set anys el país, no tenen ara dret a parlar!

Sobretot, quan la seva paraula costa sang.

La Diada del Llibre

Una veritable festa major, que cada any té més importància.

Tothom anava amb llibres a la mà. Hom pot dir que el passat dimarts un vuitanta per cent de barcelonins comprà llibres.

Les llibreries eren durant tot el dia plenes de gent. Abans la gent només es veia als camps de futbol. Ara ja comença a veure's a les llibreries: és un bon símptoma.

A la nostra Redacció de LA CAMPANA DE GRACIA i "L'Esquella de la Torratxa", la gentada era tan enorme, que quan Hipòlit Làzaro cantava, quan la Cobla "La Principal de Barcelona" féu sentir "La Santa Espina" — omplia la Rambla de banda a banda, des del carrer Nou al de la Unió, interrompent la circulació.

Els llibres es vengueren a milers, sobretot els d'autors d'orientació liberal i esquerrana com Domènec de Bellmunt, Jaume Bofill, Rovira i Virgili, Lluís Capdevila, Josep Fontbernat.

Fins un altre any. I penseu que amb el llibre es guanyen les millors batalles.

Conferència interessant

Aquesta nit Manuel Santamaria donarà una conferència al Circol Republicà de Barcelona, Porta-Ferrissa, 28, amb el tema de: "Problemes municipals que planteja la post-dictadura".

Us recomanem l'assistència.

INTENCIONS

CAL QUE RECTIFIQUEM

Si, senyors: tal com van les coses, convé que rectifiquem el nostre historial. Els barcelonins no són com els altres pobladors d'Espanya creien que érem.

A Madrid, a Bilbao, a Sevilla, al cor d'aquestes ciutats mortes de Castella com Avila, León, Segovia, a l'entorn de les quals hom ha fet tanta literatura, tenien una visió terrible, esferèidora, melodramàtica, apocalíptica, de Barcelona i els barcelonins.

Una visió així, si fa o no fa, que havia nascut en les darreries del vuitcents i ha durat, esllanguint-se, afeblint-se, fins ara: fàbriques, fàbriques pertot; xemeneies, un exèrcit immens de xemeneies que dia i nit vomitaven fum; un cel lúid, de tragèdia, tacat pel fum negre i etern; sirenes de les fàbriques, ratllant l'aire amb un clam anguniós, obsessió, obsessionant; obrers, grans corruets, grans masses d'obrers, de faç lúida i roba bruta d'oli de màquines, d'esguard amenaçador, que feien pensar en Verhaeren, en Meunier i en Steuëlin; dones pàl·lides, despenitnades, vestides de parracs; criatures devorades per l'escròfula; cases negres, inhabitable. Tot aquest món era vigilat estretament, cercat, acorralat, pels fusells de la policia i la guàrdia civil. Tot aquest món, que es movia sobre el fons tètric de Montjuïc, bullia, fermentava, exasperat, delirant, sense por a la presó, sense por a l'exili, sense por al turment. Tot aquest món organitzava vagues revolucionàries, llegia a Kropotkine i a Bakounin, es rebellava contra el capital, contra la burgesia, fabricava bombes, matava burgesos, alçava barricades als carrers i les defensava amb sang.

Tot aquest món de pesombre, de fulletí, de melodrama, feia de Barcelona un cau de feres, un lloc poc menys que inhabitable. A Barcelona no s'hi podia venir, no s'hi podia viure, i era millor deixar que ens devorésim entre nosaltres. No respectàvem el rei, ni l'exèrcit, ni la clerecia. La nostra felicitat fóra poder menjar cada dia estofat de governador o de capellà.

Ja és hora que rectifiquem aquesta visió, ja és hora que, noblement, francament, confessem la veritat.

Senyors, estiguiu tranquils, que aquí no ens mengem a ningú. Aquest és el país més assenyat — aquell famós seny de la Lliga que ja veiem per a què els ha servit — i tranquil del món. Per nosaltres fou dit allò de "tranquil·litat i bons aliments". Mantes vegades la fama que hom posa a la gent és immerescuda. Ací, amb quatre cançonetes, quatre Jordiets, quatre Nuriets i quatre llacets amb les quatre barres, ja estem contents, ja en tenim prou.

En canvi, a Galícia... Ja ho han vist, a Galícia. Nosaltres ens creiem que a Galícia sols hi havia la munyeira i els mariscos. Però hi ha quelcom més, han demostrat a aquests pobres màrtirs, a aquests abnegats patriotes de la U. M. N. — quina llàstima ens fan, pobrets! Sempre entre guàrdies civils i policies, com els criminals! I sempre no sabent si arribaran sencers a casa! —, que hi ha quelcom més que la munyeira.

I a Bilbao? Què me'n dieu, de Bilbao? El bressol de la riquesa, la incubadora dels milionaris on, a l'escalaf de tants milions, tothom hauria d'ésser conservador! Vaja, que no hi ha dret a fer passar tants mals de cap al ministre de la Governació.

Aquí a Barcelona, en canvi, a pesar de la nostra fama de revolucionaris, buscarems i esgarriaríem, no passa mai res. Mai res, senyors! Això és Xauxa!

Aquí vindrien els aspirants a màrtir de la U. M. N. i no els donaríem cap disgust: els donaríem una escudella d'honor. Que vinguin, i ja veuran, els incrèduls, com teníem raó, ja veuran com hi haurà escudella.

Lluís CAPDEVILA

Els homes de la U. M. N., els hereus de la ignominiosa dictadura, ja costen massa sang al poble, senyor Berenguer!

Si el govern ha autoritzat el míting de la U. M. N., a Bilbao, que ha costat sang i ha produït un perillós estat d'inquietud, ¿per què no autoritzà el míting d'esquerres a Barcelona?

Es aquest el camí de la normalitat?

Obrers:

No confiis en l'amnistia.

No confiis en la llibertat sindical.

No confiis en la garantia del teus drets.

No confiis en què seràs lliure.

No confiis en la llibertat individual.

No res d'això tindràs fins l'hora republicana.

Correu de l'Estranger

L'ANIVERSARI DE LA MORT D'STRESEMANN

Ara ha fet un any que morí Gustau Stresemann, ministre d'Afers Estrangers d'Alemanya. El dia 3 d'octubre, en efecte, el gran pacifista moria víctima d'una hemorràgia cerebral. I el diumenge següent l'octogenari Hindenburg, president de la República, presidia la gran manifestació de dol que tota Alemanya tributava al seu ministre en acompanyar les seves despulles mortals al sepulcre.

Stresemann procedia del camp monàrquic, de la dreta monàrquica. Però en realitat, Stresemann, mancat encara d'experiència, no sabia qui era el Kaiser ni que significava al militarisme prussià.

L'armistici, la fugida dels prínceps, la desbandada del brillant Estat Major alemany, van obrir els ulls i van despertar el sentit crític de l'antic cap del partit populista. El camí que mena a la República s'obre, de sobte, davant d'ell. I Stresemann l'emprèn amb una noble embranzida. El seu cor i la seva intel·ligència l'empenyen vers la democràcia.

Amb tot, va seguir essent president del partit populista — en realitat contra els mateixos populistes. — Abans de morir, treballava en la constitució d'un gran partit liberal que, arrecerant-se en la democràcia, hauria estat, per a la jove república alemanya, un element de força i d'estabilitat.

Havia ja trencat, aleshores, amb la dreta. Es més, havia declarat que no tornaria a col·laborar amb un govern en el qual hi entressin els nacionalistes.

Era un home recte, íntegre. Quan, mitjançant l'estudi i la meditació, arribava a estar convençut d'alguna cosa, seguia el seu camí impertorbablement, indiferent a l'insult i a l'amenaça de la xurma reaccionària.

Condemnat a mort pels seus enemics, i... pels seus metges, no ignorava que havia de caure assassinat com Erzberger, com Rathenau, o víctima d'un defalliment de les seves artèries.

Malalt, gairebé agonitzant, Stresemann seguí el seu camí, realitzava la seva obra.

Fou, certament, un gran alemany. Fou, també, un gran europeu.

EL PENSAMENT FEIXISTA

La "Fulla d'Ordres" dels feixistes italians, que ve a ésser una mena de butlletí oficial del partit feixista i, per tant, fidel expressió del pensament de Mussolini, acaba de publicar, comentant les eleccions alemanyes, un article extremadament interessant i significatiu.

"Els dos partits — diu — que han vist augmentar en fortes proporcions el nombre de llurs partidaris, són el partit nacional-socialista i el comunista. Això prova que els alemanys s'allunyen del règim parlamentari, dels principis que, al segle xx, han pres els noms de liberalisme, democràcia, i socialisme.

Són principis que tal volta van tenir alguna utilitat algun dia, però que actualment són morts i ben morts. Les generacions ac-

tuals estan fascinades pels dos únics sistemes polítics nous que existeixen al món: feixisme i bolxevisme".

L'article està escrit, tot ell, amb molta traça. L'autor tracta de fer similars dos règims distants, oposats, com són el feixisme i el comunisme. ¿Qui és tan orb que no distingeix llurs diferències?

El feixisme és l'entronització d'un règim social injust i fracassat. El socialisme és un assaig — tal volta prematur — d'un nou estat social més just, més humà, més raonable.

Però les doctrines basades en la força i no en el dret, no han de prevaler. La força de les doctrines republicanes i democràtiques resideix en llur superioritat intel·lectual i moral.

El respecte a la llibertat i a la dignitat humanes, l'amor a la justícia i al dret, són conceptes i sentiments que no falten mai en els cors i en les intel·ligències dels homes de bé i de bona voluntat.

L'afer del Centre de Dependents

La setmana passada, en parlar d'aquest enutjós afer, que ja comença a fer pudor, parlàvem de certes compensacions. Perquè els lectors vegin que no anàvem errats i que hi havíem sentit de nas, segueixin:

Llegim a "El Sol", de Madrid:

"Se nos asegura que se ha encontrado ya la fórmula que resolverá el pleito entablado entre los Sindicatos Libres, que actualmente ocupan el local del Centro Autonomista de Dependientes del Comercio y de la Industria, y los antiguos socios de esta entidad.

El local de la Rambla de Santa Mónica volverá a ser única y exclusivamente del Centro Autonomista, y los Sindicatos Libres dispondrán de un edificio de la calle de la Unión, en cuyos bajos estuvo instalado muchos años un "music-hall" y en el que actualmente funciona un cinema.

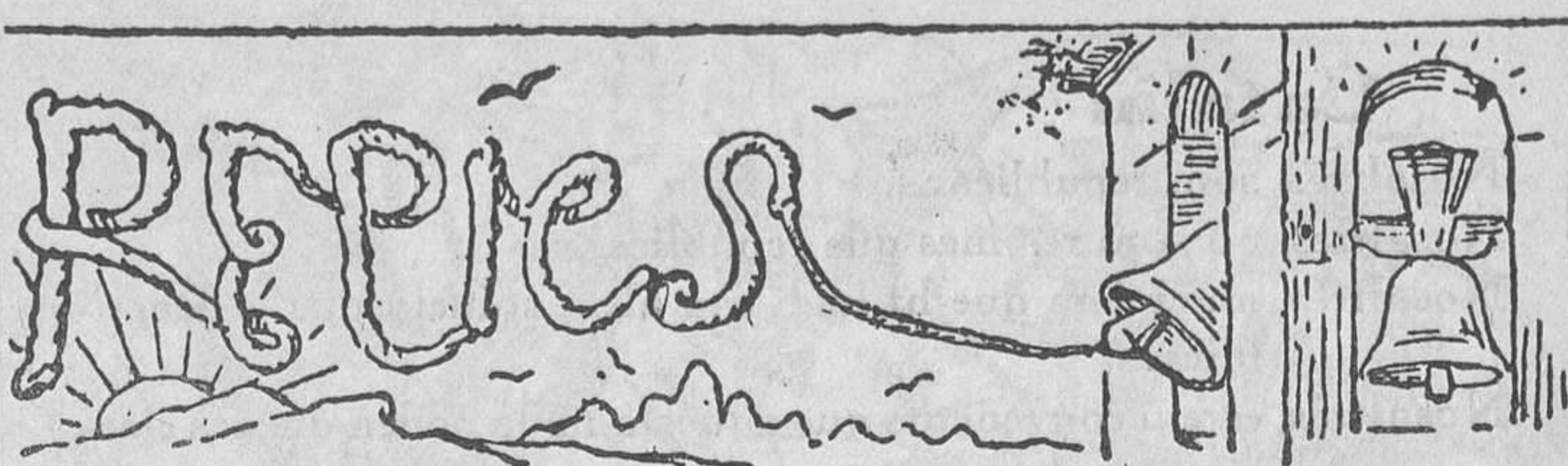
Parece que la escritura de adquisición de esta casa se ha firmado ya y que el precio de venta ha sido de 750.000 pesetas."

I ara, nosaltres, preguntem: Qui haurà de pagar aquestes set-centes cinquanta mil pessetes? El Centre Autonomista de Dependents? Si és així, per què? Quins motius, quina obligació tenen els socis del casal de la dependència de pagar cent cinquanta mil duros, després que els han escarnit durant quatre anys les seves coses, la parla, els costums i l'honor propi?

Si contràriament al que deixem anotat, el Centre no ha de pagar aquella suma als Sindicats lliures, tot fa creure que algú les hi pagarà. Qui és aquest algú? Que es parli clar d'una vegada. Els viatges del Director general de Seguretat hi tenen quelcom a veure?

El Govern ha de córrer el vel. No s'hi val a fer-nos caminar a les palpentes. Perquè, la major part de les vegades, en amagar les realitats amargues, demostra ésser poruc, i el poble creu més del que no és. Estem?

S'ha de saber qui és el "pagano" de la casa dels Sindicats Lliures, que, segons diu "El Sol", serà el vell "Alcàzar Español".

L'HERENCIA DELS HOMES HONRATS

La filla del que en vida fou model de republicans i homes íntegres i dignes, la filla de Josep Nakens, està en la més espantosa misèria.

El seu pare, si hagués claudicat, si s'hagués venut, si hagués estat un professional de la política, hauria deixat una fortuna a la seva filla. Però va estimar-se més deixar-li un nom honrat.

Tots els que estimàvem en vida Josep Nakens i el venerem mort, hem d'ajudar la filla del gran repúblic. Els homes de "La Campana de Gràcia" ja ho han fet. Us demanem que també ho feu vosaltres enviant la vostra ajuda, per modesta que sigui, a Isabel Nakens, Alberto Aguilera, 52, Madrid.

COM QUEDEM?

El tristament famós Albiñana ha adreçat un telegrama al ministre de la Governació en el qual diu que "els nacionalistes espanyols són patriotes disciplinats, i l'afiliat que cometi actes de violència serà expulsat del partit".

I l'assalt a "Nosotros", doncs?

UN GEST

Els cambrers de Bilbao decidiren no servir als dictadors.

Heu-vos ací un gest de dignitat que cal aplaudir.

ALABA'T, RUC

En el míting de Bilbao, de tristes conseqüències, l'ex-socialista i ex-intel·lectual Ramir de Maeztu, digué que, durant la seva vida, havia escrit onze mil articles.

Sí, però, ¿quants els han llegit?

UNA PROTESTA

Emilià Iglésies ha visitat al sots-secretari de Gràcia i Justícia per a protestar de la forma com es produeixen les denúncies de la Premsa de Barcelona.

Li ho agraim, ja no cal dir-ho.

LES OFENSES I ALBA

Alba ha assistit a un banquet que a Sant Sebastià hom ha donat a l'ex-ministre Malvy.

Sí, vaja; es veu que el senyor Alba té poca memòria, o bé vol oblidar les ofenses banquetejant-se, com si ja tornés a ésser ministre.

ALBA, ALTRA VEGADA

Hom diu que Edouard Herriot, l'autor d'una "Vida de Beethoven", molt dolenta, vindrà a Espanya, acompanyat de Santiago Alba.

Sí que vindrà mal acompanyat!

ABSOLUTA NORMALITAT

A Bilbao els han nomenat un jutge especial per a la seva Premsa.

A aquest pas el paper sofrirà una nova puja. Els diaris en gastaran moltíssim inútilment.

EL CARNET ELECTORAL

Els nostres lectors ja saben que el concurs del famós carnet d'identitat s'ha declarat desert i més tard s'ha prescindit de tot nou concurs i carnet inclús.

Però en aquest desert hi ha un oasi. El nostre Ajuntament, abans de saber que no se suprimia i que segons es veu no té prou feina, es brindà per a vendre'l, i diu que, ultra regalar-lo als obrers, sols hauria cobrat trenta cèntims per carnet als altres ciutadans.

Nosaltres entenem que ni trenta cèntims havia de costar aquest document de conveniència governativa.

ENS EL FACTURARAN?

Diuen que l'ex-dictador Irigoyen serà deportat cap a Espanya. Bo; no ens mancava més que visitetes així. Agraim moltíssim la deferença als argentins; però, si volen, poden canviar de parer. No ens ofendrem, no!

UN ANIVERSARI

Dijous varen complir-se dos anys de la mort del que fou poeta dels humils, Ignasi Iglésies.

"La Campana de Gràcia", en recordar l'enyorat amic, l'estimat Mestre, anota novament els seus desigs que, perpetuant la seva memòria, li sigui aixecat el monument que li devem.

El nostre Ajuntament, que sembla tan sols preocupar-se de l'assalt a les butxaques nostres, ha de donar-se també, de tant en tant, el gust de pensar en els nostres morts.

INFALLIBILITAT

La Monarquia, el seu Govern i la gent que posen als "cantons" de la nació per a fer respectar les lleis quan se'ls critica per no complir-les, volen ésser infal·libles i, usant de la força, tracten a fuetades.

D'això nosaltres en diem despotisme.

UNA SENTENCIA

A la Lliga, d'uns quants dies ençà, diu que, per telèfon, diferents veus de persones els diuen aquella frase de Pi i Margall:

"—La terra de la Pàtria no la mereixen ni per sepulcre!"

Està clar, no saben qui són els sentenciadors.

"NUEVA ESPAÑA"

Es una revista que fa temps que es publica a Madrid. Ara, però, surt setmanalment. El seu text és veritablement interessant i digne d'ésser llegit.

Es valent, com han d'ésser-ho els setmanaris que vulguin viure de cara al poble. No els han de fer por denúncies, presons ni recollides més o menys seguides.

Recomanem "Nueva España".

PAIS D'EXCEPCIO

En cap lloc del món els homes que han exercit una dictadura tenen, una vegada caiguts, la gosadia d'exercitar-se en la provocació.

En cap lloc del món, fora d'aquest país.

A tot arreu del món, els ex-dictadors són posats a la forca, empresonats o, almenys, exiliats...

A tot arreu del món menys en aquest país.

Ací segueixen essent ciutadans de primera categoria.

— Voleu trobar la clau d'aquestes vergonyoses excepcions?

Penseu en el seu monarquisme. Són necessaris al règim, talment com els senyors de la Lliga i els "legionarios" del doctor Albiñana...

APLICANT EL CODI

El fiscal demana trenta anys de presó per a López-Ochoa i Ortega i Gasset.

Demandar, raí!

(Però, ¿què haurem de demanar nosaltres quan ens arribi el torn?)

COSES DE FRANÇA

A l'arribada del senyor Briand a París, de retorn de Ginebra, s'han produït diverses manifestacions de protesta.

Es curiós de comprovar, per tal de reconèixer l'estat d'esperit de la França d'avui, que mentre a la resta del món són els veritables liberals els qui protesten de la conducta de Briand, a França les protestes provenen dels sectors monàrquics i nacionalistes...

França perd cada dia més el seu prestigi de nació liberal, democràtica i hospitalària.

Ací tenim ara, com a exemple, el comportament de la policia francesa amb el nostre Macià.

Es un cas exemplar!

Es fa una campanya decidida contra el senyor Torres que va dictar, des de Madrid, l'ordre d'expulsió de Francesc Macià.

Però, ja se sap qui és, aquest senyor Torres?

Que ens ho diguin?

Que Catalunya necessita saber-ho!

Català:

Nosaltres som republicans.

Nosaltres no som res més que republicans.

Nosaltres no creiem que hi hagi cap altra solució que la República.

Nosaltres estem convençuts que aquesta no la poden dur les eleccions que es preparen, perquè seran fingides, falses i indignes.

Nosaltres us recomanem que abans que les eleccions, vulgueu quelcom més vibrant i més enèrgic.

Espurnes de la setmana

Josep Pla encara escriu ximpleries.
Es un noi inacabable.

***

El senyor Milans del Bosch encara cobra del Comitè Cotoner.

***

Cada dia són denunciats els periòdics republicans i liberals.

***

¿Podríem saber el que costaren les obres de la carretera Pedralbes-Esplugues en el tros on hi ha aixecada la finca del comte de Montseny, president seràfic de la Diputació Provincial Dictatorial?

***

Ens cal que un diputat provincial digui les dades de les finances provincials. El poble de Catalunya té dret a saber, com ja ho sap el de Barcelona, pel que fa referència a l'Ajuntament, com han trossejat les finances aquests àngels tutelars de la Dictadura.

***

I encara hi ha gent que creu que pot tornar una nova Dictadura?

***

El "cas del Centre de Dependents" segueix igual.

Ja ens ho pensàvem, que no es resoluria.

***

Tinguem pietat per als impossibilitats que no es poden valer d'ells tots sols.

També els desitgem, nosaltres, com Emili Junoy, "toda suerte de venturas".

***

I del cas Macià, què? Encara no es segueix als que el segrestaren?

***

Hi ha una denúncia contra els segrestadors.

Què fa la policia, que no els agafa?

A la justícia, prender.

***

Indalecio Prieto, Marcellí Domingo, Aiguader i Miró, actualment sou consciències del poble. Penseu en la forta responsabilitat que teniu, si no actueu valentment en la hora actual.

***

Volem fets. Fets i paraules. Les paraules són fets, mantes vegades. No ens sap greu el míting, la conferència, l'acte públic. Però junt a la propaganda oral, volem l'activa. Aquella que fa els fets fatals i necessaris.

***

L'exemple de Galícia i de Bilbao és una lliçó.

A aquest pobre Ramir de Maeztu, que parlà del "sentido reverencial del dinero", potser que li diguéssim, aplicada a ell, aquella "quintilla" castellana:

Maeztu, la vida es dura
y exige inventos geniales.
Tú has puesto la razón pura
de cifra en la cerradura
de una caja de caudales.

***

Qui pensi en les eleccions com a fet suprem, és un traïdor a la República.

Abans que el Parlament, ens precisa la llibertat.

***

Cada llibre català que hàgiu comprat ha estat un vot.

***

S'inicia una campanya contra les eleccions. Nosaltres, des del primer dia, hem dit que estàvem en contra d'elles, i que, d'admetre-les, tan sols les volíem com aprofitant la propaganda electoral per a fer-ne una altra de política més decisiva i més radical.

***

Les eleccions que convoca el general Berenguer no són altra cosa que una tàctica innocent; una estratègia de cantonada. Es vol destriar, amb les eleccions, el veritable objectiu de les esquerres, que no volen diputats, sinó la instauració d'un nou règim.

***

No es pot creure de bona fe que al Parlament es liquidaran les responsabilitats. El Parlament seria dissolt, com ho fou el de 1923, si es demanessin responsabilitats evidents i el país estigués en condicions d'exigir-les.

***

¿Ens amenaça una nova Dictadura? És possible. Però, aquest cop, per a evitar-la, ens agermanarem tots. No estem disposats a què se'ns escorxi com xais. Ara plantaríem cara.

***

El noi ha sortit tan poca-solta com el pare. Parlà de què els russos havien donat 23 milions de dòlars per a portar la Revolució a Europa.

Si això és veritat, deu voler dir que els russos tenen diners.

I doncs? ¿No deien que a Rússia hi havia tanta fam i que tothom era pobre?

Perquè, o bé tenen diners de sobres per a despendre'ls fent la revolució en altres

països, o no en tenen, i el que diu aquest senyoret és una poca-solta.

***

Galícia, Bilbao, heu marcat, amb la vostra tenacitat, un pas en aquest moviment que va endavant.

Quina llàstima que Catalunya continuï tan assenyada, tan serena, i que el míting de la U. M. N. fos tan tranquil com va ésser!

I doncs, tot allò del 1640, del 1714, etc.? Segadors? Almogàvers?

On som?

***

Cal fer un esforç per a sentir-se homes! Cal redimir-se!

Pocs moments tan propicis com aquests.

***

Certs elements haurien d'adonar-se que la transformació dels Mossos d'Esquadra s'ha fet perquè el cos sortí de les obligacions que tenia i féu feines que no estaven en l'ur Estatut.

Certs elements haurien d'adonar-se que es deuen a realitzar la tasca que els ha estat encomanada per a fer-ne una altra que no els és pròpia.

***

I demanen llibertat aquells que en privaren el país durant set anys indignes?

***

A Pi i Margall l'han acusat d'haver perdut la República per la seva feblesa. I ara, quan els republicans ens disposem a demostrar que farem el nostre deure amb fermesa, ens acusen de falsos liberals!

Ja: el que voldrien ells és que la tornéssim a perdre.

***

El cas Macià segueix en peu de guerra. No han dimitit els regidors d'"Acció Catalana" ni els republicans.

No es pot negar que col·laboren amb la Dictadura.

***

El cas Gutiérrez també segueix sense re-

soldre. ¿No s'havia dit que el resoluria l'actual Ajuntament?

***

Ha arribat un moment en què es pot tornar a dir que la guerra civil que s'inicià entre els peninsulars l'any 1808, ha tornat a reprendre la seva violència característica.

***

Es un fet que el que abans devien liquidar carlins i liberals, avui ho deuen resoldre republicans i monàrquics.

***

Liberalisme? Constitucionalisme? Reformisme? Tot això, avui, no té cap valor. És un paper de seda amb el qual es vol cobrir una mercaderia infecta.

Nosaltres volem la República.

***

"A B C", "El Debate", els de "La Nación", S. A., que abans eren els de "La Acción", etc., ataquen a Francesc Macià.

I doncs? Tots aquells eterniments nacionalistes que sentien quan Irlanda arborava una bandera de llibertat? I doncs, tots aquells articles ventant la glòria del batlle de Cork?

Estúpids, són francament estúpids.

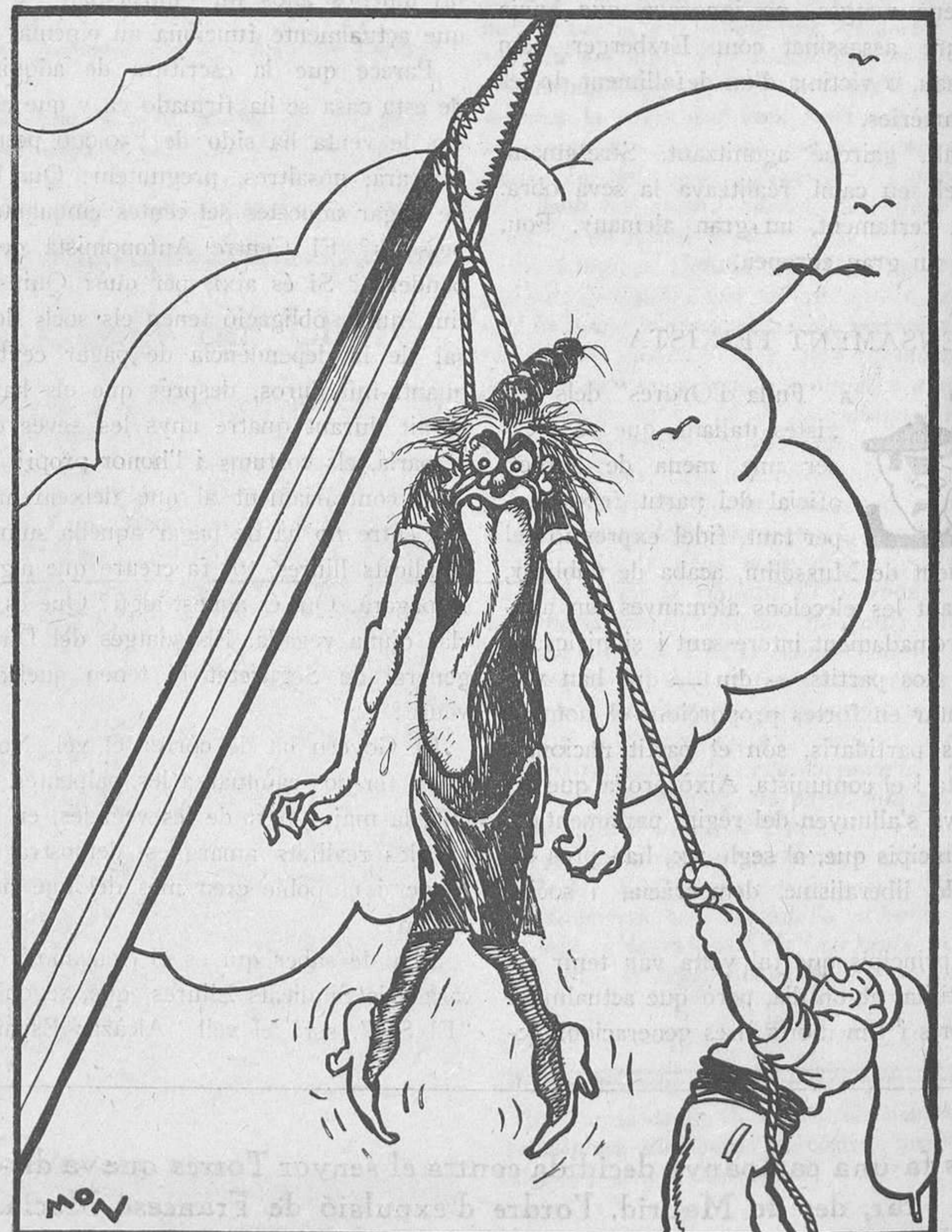
La Festa del Llibre a Caldes de Montbui

Organitzada per l'Associació de Cultura, el proper dimarts se celebrarà a Caldes de Montbui la primera Diada del Llibre, que promet ésser una festassa.

Hi haurà llibres de totes les editorials barcelonines i d'alguna de Madrid. Hi assistiran els escriptors Alfons Maseras, Joan Puig i Ferrer, Ventura Gassol i Lluís Capdevila, que, al mig de la plaça, dirigiran la paraula al poble.

També han promès la seva assistència el mestre Josep Fontbernat i els pintors Francesc Domingo i Carles Albesa.

Imp. "La Campana", Om, 8, Barcelona

Després dels set anys de boca tancada

—Té més vides que els gats, que diuen que en tenen set; però jo te les acabaré totes!

Això s'acosta! Això s'acosta!
Poques vegades l'havíem vista tan propera, tan brillant, tan pura!
O ara o mai!